

- 6) Om den nationella domstolen har konstaterat förekomst av missbruk i samband med på varandra följande anställningar av en tillfällig vikarie som offentliganställd som omfattas av tjänsteföreskrifter vid SERMAS [hälsovårdsmyndigheten i den autonoma regionen Madrid], vilka anställningar syftar till att täcka permanenta och strukturella behov beträffande tillhandahållandet av tjänster av fast anställda som omfattas av tjänsteföreskrifter, i och med att det saknas effektiva åtgärder i den nationella rättsordningen för att beivra ett sådant missbruk och undanröja följderna av åsidosättandet av unionslagstiftningen, ska klausul 5 i ramavtalet i bilagan till direktiv 1999/70/EG tolkas så, att den nationella domstolen är skyldig att vidta effektiva och avskräckande åtgärder som garanterar att ramavtalet har ändamålsenlig verkan och därmed beivra ett sådant missbruk och undanröja följderna av åsidosättandet av dessa unionsrättsliga bestämmelser, genom att inte tillämpa de nationella bestämmelser som står i strid med dem?

Om svaret är jakande, och enligt vad Europeiska unionens domstol slår fast i punkt 41 i domen av den 14 september 2016, i målen C-184/15 och C-197/15 ⁽²⁾:

Skulle en omvandling av vikariatet/den tillfälliga anställningen/ersättningsanställningen till ett varaktigt anställningsförhållande, med utgångspunkt i fast eller tillsvidareanställd offentlig personal, med samma anställningstrygghet som jämförbara fast offentliganställda, överensstamma med de mål som eftersträvas genom direktiv 1999/70/EG, som en åtgärd för att förebygga och beivra missbruk vid av på varandra följande tillfälliga anställningar och undanröja följderna av åsidosättandet av unionsrätten?

- 7) I fall av missbruk av förnyade tillfälliga anställningar, vid en omvandling av det tillfälliga vikariatet till en fast anställning eller tillsvidareanställning, kan denna omvandling endast anses uppnå målen i direktiv 1999/70/EG och dess ramavtal om den tillfälligt anställda arbetstagaren som har utsatts för missbruket får åtnjuta identiska och lika arbetsvillkor som de fast anställda (vad gäller socialt skydd, befordran, tillsättning av lediga tjänster, fortbildning, tjänstledighet, administrativ ställning, andra ledigheter, passiva rättigheter och upphörande av anställning, liksom deltagande i uttagningsförfaranden som inleds för att tillsätta lediga tjänster och för befordran), enligt principerna om varaktighet och oavsättlighet, med alla inneboende rättigheter och skyldigheter, på samma villkor som de fast anställda it-tekniker som omfattas av tjänsteföreskrifter?
- 8) Kräver unionsrätten att domar/förvaltningsåtgärder som vunnit laga kraft revideras under de omständigheter som beskrivs, om de fyra villkor är uppfyllda som krävs enligt målet Kühne & Heitz NV (C-453/00, av den 13 januari 2004) ⁽³⁾: 1) enligt spansk nationell rätt har statsförvaltningen och domstolarna möjlighet att pröva en revisionstalan, men med de begränsningar som finns är det mycket svårt eller omöjligt; 2) de omtvistade avgörandena har vunnit laga kraft till följd av en dom från en nationell domstol som dömer i sista/enda instans; 3) domen grundar sig på en tolkning av gemenskapsrätten som inte överensstämmer med EU-domstolens rättspraxis, och den har avkunnats utan att först lägga fram en begäran om förhandsavgörande; 4) den berörda parten har vänt sig till myndigheten omedelbart efter att ha fått kännedom om denna rättspraxis?
- 9) Får och ska de nationella domstolarna, som europeiska domstolar som ska garantera att unionsrätten ges full verkan i medlemsstaterna, kräva av och ålägga de nationella förvaltningsmyndigheterna i medlemsstaterna att de – inom sina respektive behörighetsområden – antar lämpliga bestämmelser för att undanröja de nationella regler som är oförenliga med unionsrätten i allmänhet och med direktiv 1999/70/EG och dess ramavtal i synnerhet?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EGT L 17, 1999, s. 43).

⁽²⁾ Dom av den 14 september 2016, Martínez Andrés och Castrejana López (C-184/15 och C-197/15, EU:C:2016:680).

⁽³⁾ Dom av den 13 januari 2004, Kühne & Heitz (C-453/00, EU:C:2004:17).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 13 februari 2018 –
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) mot Administración General del Estado**

(Mål C-105/18)

(2018/C 161/28)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Motpart: Administración General del Estado

Tolkningsfrågor

- 1) Ska den miljörättsliga principen om att förorenaren betalar, som avses i artikel 191.2 FEUF och i artikel 9.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG ⁽¹⁾ av den 23 oktober 2000, som fastställer principen om kostnadstäckning för vattentjänster och anger att en lämplig ekonomisk avvägning av vattenanvändningen ska göras, tolkas på så sätt att den utgör hinder för införande av en avgift för användning av inlandsvatten för elproduktion, såsom den som är aktuell i det nationella målet, vilken inte främjar effektiv vattenanvändning eller fastställer åtgärder för bevarande och skydd av vattenresurserna samt vars storlek helt saknar samband med risken för att vattenresurserna skadas och enbart fokuserar på producenternas kapacitet att generera intäkter?
- 2) Är det förenligt med principen om icke-diskriminering av elföretag i artikel 3.1 i direktiv 2009/72/EG ⁽²⁾ av den 13 juli om gemensamma regler för den inre marknaden för el att införa en vattenkraftsavgift som den som är aktuell i det nationella målet, vilken enbart påverkar vattenkraftsproducenter som bedriver verksamhet i avrinningsområden som ligger i flera autonoma regioner, men inte producenter som är koncessionshavare för avrinningsområden som ligger inom en enda autonom region, och vilken enbart påverkar producenter som producerar energi med hjälp av vattenkraft, men inte producenter som använder andra tekniker?
- 3) Ska artikel 107.1 FEUF tolkas på så sätt att det utgör förbjudet statligt stöd att ta ut en vattenkraftsavgift som den som är aktuell i det nationella målet till nackdel för vattenkraftsproducenter som bedriver verksamhet i avrinningsområden som ligger i flera autonoma regioner, eftersom det därigenom uppstår en asymmetri i hur avgiften tas ut inom ett och samma teknikområde, beroende på var vattenkraftverket är beläget, samt eftersom avgiften inte tas ut av producenter av el från andra energikällor?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EUT L 327, 2000, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 2009, s. 55).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 13 februari 2018 –
Energía de Galicia (Engasa) S.A. mot Administración General del Estado**

(Mål C-106/18)

(2018/C 161/29)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Motpart: Administración General del Estado